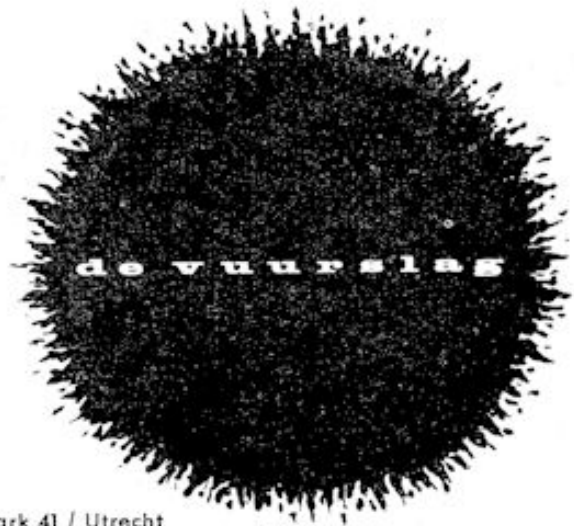


Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f 5,- per jaar
Administratie-adres: Bureau HeMaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 3337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters / Wilhelminapark 41 / Utrecht



Erik woonde op een boerderij in Alaska. Hoewel er een school in de buurt was en de kinderen uit de omliggende dorpen met een schoolbus werden gehaald en gebracht, kon Erik toch niet naar school. Tussen de boerderij van zijn vader en de weg waarlangs de bus reed, was een rivier en er was nergens een brug. Er was vlak bij de boerderij een brug geweest, maar die was enkele jaren geleden afgebroken omdat hij te oud was en sindsdien werd er wel veel over een nieuwe brug geschreven en gesproken, maar de ingenieurs schenen steeds ander belangrijker werk te doen te hebben. Zo moest Erik thuis blijven en les krijgen van zijn moeder.

Zolang het schooljaar duurde klom Erik vijf ochtenden per week op het verandahek voor het huis om de bus voorbij te zien rijden aan de andere kant van de rivier. De bus reed daar juist langzaam omdat de weg werd onderbroken door een houten schraagbrug over een kleine zijstroom van de rivier. De brug bestond uit palen en planken en was in niet al te beste staat.

Erik wuifde altijd naar de jongens en meisjes en zij wuifden terug. Als de bus over de kleine brug was gebolderd, ging Erik naar binnen voor zijn eerste les. Dat was altijd taal. Zijn moeder gaf prettig les, maar o, hoe verlangde hij gewoon met de andere kinderen mee naar school te gaan en vriendjes te hebben!

Erik deed zijn best, maar met één ding had hij de grootste moeite en dat was spellen. Liefst schreef hij de woorden op, zoals hij ze uitsprak. Dat moet je eens proberen en dan zien hoe raar dat eruit ziet. Zijn moeder werd er soms wanhopig van. „Je dictee ziet er zo vreemd uit met al die rare woorden, dat het wel een andere taal lijkt,” zuchtte ze soms.

Ach, misschien kwam het wel doordat ze altijd met taal begonnen, als Erik zijn hoofd nog had bij die fijne schoolbus en zat te dromen over de vriendjes die hij wilde hebben. Op een keer fantaseerde hij dat de school in brand stond en hij de kinderen redde. Hij werd er zo opgewonden van dat hij het zijn moeder vertelde.

„Het is een dappere droom,” zei ze, „maar als je grote dingen wilt doen, moet je eerst leren de kleine goed te doen.”



„Kleine dingen zoals spellen?” Erik grijsde.

„Kom,” zei zijn moeder. „Ik dicteer je eerst een lijstje woorden.”

Erik kreunde en toen zijn moeder zag hoe hij de woorden spelde, kreunde ze ook.

Intussen piekerde Erik erover hoe hij contact kon krijgen met de schoolkinderen en er kwam een prachtig plan bij hem op.

Hij vroeg de baas van de houtzagerij om triplex-afval. Een heleboel flinke stukken kreeg hij. Toen vroeg hij zijn vader borden voor hem te zagen van 30 bij 40 centimeter. Erik schilderde al die borden wit en toen de verf droog was, schilderde hij op ieder bord een letter van het alfabet.

Dit deed hij twee keer. Het was een heel werk al die grote zwarte letters, maar hij kreeg het aardig netjes gedaan.

De dag nadat de borden klaar waren, was hij al vroeg op. Hij vormde drie woorden en zette deze tegen de buitenkant van het verandahek op de rand van de uitstekende plankenvloer. Langs de bovenkant van de borden spande hij van paal tot paal een touw. De letters stonden nu goed stevig en waren over grote afstand te zien.

Daar kwam de bus en terwijl deze langzaam voorbijreed, lazen de schoolkinderen: IK HEET ERIK.

Ze vonden het leuk, want ze wuifden wel twee keer zo hard als anders. Toen ze de volgende morgen weer langs kwamen, hielden ze kaarten tegen de busramen en daar stond op: DAG ERIK, HOE OUD BEN JE?

De volgende morgen stond er: AGT BEINA NEGEN. Gelukkig kwam Eriks moeder net kijken, zodat hij het nog veranderen kon. Daarna schreef hij 'acht' en 'negen' nooit meer fout. Iedere dag wisselde hij nu boodschappen met de buskinderen en het was of het nu allemaal vriendjes van hem waren. Tot vreugde van zijn moeder leerde hij veel beter spellen.



Hij deed erg zijn best geen fouten te maken en leerde alle dagen van zijn letterspel.

„Je bent mijn beste leerling,” zei zijn moeder, maar dat was een oud grapje van haar en een beetje flauw.

De ingenieurs waren nog steeds aan het praten en schrijven over de brug, maar er gebeurde niets en Erik vroeg zich af, of hij nog wel ooit naar school zou kunnen. Hij was nu al negen en zou naar de vierde klas kunnen in september.

Op een voorjaarsnacht werd Erik wakker door het lawaai van een geweldige storm. De bomen kreunden, de regen roffelde op het dak en de

rivier bulderde. Het slechte weer duurde twee dagen, van het letterspel kwam niets.

Op de derde dag scheen de zon weer, maar de rivier was sterk gezwollen en raasde met grote schuimkoppen op de golven langs het huis. Eriks vader reed weg en zijn moeder zei: „Ik ga eerst de was in de zon hangen voor we met de lessen beginnen, Erik.”

Het was bijna tijd dat de schoolbus aankwam. Terwijl Eriks moeder naar de achterkant van het huis liep, klom Erik op de veranda. Maar toen hij de kleine brug in het oog kreeg, schrok hij. Een omgewaaide boom, op de zijstroom meegedreven, was tegen de brug gebotst en had twee palen verwoest. De brug, die toch al vrij slecht was, stond op instorten.

De bus kon nu elk ogenblik komen. Wat zou er gebeuren als deze over de kapotte brug reed? Hoe kon hij de chauffeur waarschuwen? De rivier maakte zo'n donderend lawaai dat roepen geen zin had. Meteen wist Erik wat hij doen moest. Hij rende naar zijn letterborden en roerde er gejaagd in rond om de juiste letters te vinden. Haastig zette hij de eerste vier neer: STOP. Toen vormde hij nog snel zes letters tot: GEVAAR. Verder kwam hij niet, want daar naderde de bus al.

Zou de chauffeur de woorden zien? Zou hij ze begrijpen? Erik rende de verandatreden af, springend, zwaaiend met beide armen en wijzend naar zijn boodschap. Gelukkig, de chauffeur remde. Tot Eriks geruststelling stopte hij, stapte uit, keek rond en krabde zich op het hoofd. „Hij begrijpt niet wat er voor gevaar is,” dacht Erik, „hij wil weer starten.”

Erik wenkte hem en begon meer letters neer te zetten. De kinderen leunden uit de raampjes en keken met belangstelling toe, wat Erik aan het doen was. Hij haastte zich zoveel hij kon, bang dat de bus toch nog door zou rijden. Hij mocht nu geen fouten maken, zijn boodschap moest goed en duidelijk zijn. Daar stond het eindelijk: BRUG BESCHADIGD.



De chauffeur begreep het direkt. Hij liep door om de schade te bekijken. Toen wuifde hij naar Erik, keerde de bus en bleef staan als waarschuwing voor anderen, tot er iemand kwam die de politie kon inlichten, zodat de weg kon worden afgesloten.

„Erik, ik ben trots op je,” zei zijn vader toen hij 's avonds thuis kwam. „Door jouw toedoen en je snelle handelen heb je waarschijnlijk vele levens gered. Het staat vanavond allemaal in de krant en ook, dat niet alleen de kleine brug zal worden hersteld, maar dat meteen aan de grote brug over de rivier zal worden begonnen. Het zal niet lang meer duren en je zult elke dag over de brug kunnen wandelen, in de bus stappen

en naar school rijden. Nou, wat denk je daarvan?”

Erik straalde. „Ik denk alleen maar hoe fijn het is, dat ik goed heb leren spellen.”

Vrij naar het Amerikaans,
M. Hesper-Sint.